

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3025/2018. (I. 26.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.VI.35.734/2016/10. számú ítélete, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 16.K.30.241/2015/22. számú ítélete, valamint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 3473579781. számú elsőfokú, illetve 2928602841. számú másodfokú határozata alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó – jogi képviselője (dr. Karsai Dániel András, 1056 Budapest, Nyáry Pál utca 10., V/1.) útján – 2017. június 22-én az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt nyújtott be az Alkotmánybírósághoz, melyben a Kúria Kfv.VI.35.734/2016/10. számú ítélete, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 16.K.30.241/2015/22. számú ítélete, valamint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 3473579781. iktatószámú elsőfokú, illetve 2928602841. iktatószámú másodfokú határozata alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Az indítványozó szerint a megsemmisíteni kért közigazgatási hatósági és bírósági döntések ellentétesek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (2) bekezdésével, vagyis a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal, illetve az ártatlanság vélelmével.
- [2] 2. Az indítványozó – egy gépjármű-kereskedelemmel foglalkozó kft. –, a támadott ítéletek alapjául szolgáló közigazgatási peres eljárás felperese, illetve a NAV határozatai alapjául szolgáló közigazgatási eljárásban ügyfél volt. A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-budapesti Adóigazgatósága (a továbbiakban: elsőfokú adóhatóság) az indítványozónál 2011. október hónapra bevallások utólagos vizsgálatára irányuló, pénzüsszeg kiutalása előtti ellenőrzést végzett általános forgalmi adóra kiterjedően. Az ellenőrzés kezdete 2011. decembere volt. Ennek eredményeként megismételt eljárás során hozott, 3473579781. iktatószámú határozatában az indítványozó terhére 376 824 000 Ft jogosulatlan visszaigénylésnek minősülő adókülönbözetet állapított meg, melynek kiutalását elutasította, és kötelezte a felperest ezen adókülönbözet 50%-ának megfelelő mértékű, azaz 188 412 000 Ft összegű adóbírság megfizetésére is. Az elsőfokú adóhatóság szerint a későbbi indítványozó olyan láncolat adóelkerülésben vett részt, melynek első tagja, C. kft. (a továbbiakban C. kft.) ugyan bevallotta az általa kibocsátott számlák áfatartalmát, azt azonban nem fizette meg, miközben a láncolat végén álló indítványozó ezt a meg nem fizetett áfát visszaigényelte. Bár fő szabály szerint a számla befogadója (az áfa visszaigénylője) nem felel azért, hogy a számla kiállítója az általa kiállított számlák adótartalmát befizette-e, ám ez esetben a láncolat minden tagja ugyanannak az egyetlen személynek a befolyása alatt állt. A láncolat minden tagja, így a C. kft. és az indítványozó kft. esetében is ő hozta meg a döntéseket, vagyis az elsőfokú adóhatóság szerint megállapítható, hogy a személyi összefonódásra tekintettel ezen cégek összehangolt magatartást tanúsítottak, melyek egyértelmű célja az adókijátszás megvalósítása volt oly módon, hogy a felperes áfa-visszaigénylő pozícióba kerüljön, miközben a hozzá személyileg és gazdaságilag kötődő C. kft. a láncolat elején az áfafizetési kötelezettségének nem tesz eleget. Ezen adókijátszás lényege nem az, hogy valós gazdasági tevékenység nélkül kerül sor számlák kiállítására, vagyis nem fiktív számlázásról van szó; a számlák mögött valós gazdasági tevékenység van. Azonban e gazdasági tevékenység mellett a cél az adóelkerülés úgy, hogy a C. kft. által bevallott, de meg nem fizetett áfát ugyanazon személy irányítása alatt álló másik cég (ez esetben a indítványozó adózó) visszaigényli. Mivel tehát a láncolat tagjai nem egymástól független gazdasági társaságok, ezért megállapítható, hogy a felperes olyan láncolat része volt, mely általa tudottan az áfafizetési kötelezettséget kívánta kijátszani; magatartása így nem önmagában, hanem az azonos irányítás alatt álló, gazdaságilag összefonódott kör többi tagjának magatartásával együttesen értékelhető. Mindezekre tekintettel az elsőfokú adóhatóság az igényelt áfa kifizetését megtagadta, a szándékos adókijátszásra tekintettel pedig az adózót az igényelt áfa 50%-ának megfelelő mértékű adóbírsággal sújtotta.

- [3] Az adózó indítványozó fellebbezése folytán eljáró NAV Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatóság (a továbbiakban: másodfokú adóhatóság) 2928602841. iktatószámú, másodfokú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Megállapította, hogy az indítványozó adózó a számlakibocsátás alapjául szolgáló vásárlás ellenértékének fedezetét – más társaságok közbeiktatásával – a C. kft.-től, illetve egy másik személytől (a továbbiakban: T.) kapta. Az adásvételeket eladói és vevői oldalon egyaránt T. szervezte, és ő biztosította azok pénzügyi fedezetét. A rendeltetésellenes joggyakorlás így bizonyított, az áfalevonási jog gyakorlását tehát jogszerűen tagadta meg az elsőfokú adóhatóság.
- [4] Az adózó felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz, melyben elsődlegesen a másodfokú adóhatóság mint alperes határozatának megváltoztatását, másodlagosan pedig az alperes adóhatósági határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését kérte. Érvelése szerint ahhoz, hogy a levonási jogát az adóhatóság korlátozhassa, objektív bizonyítékokkal kellene rendelkeznie arról, hogy a felperes adózó ügyvezetője az ügylet megkötésekor tudott arról, hogy adókijátszásban vesz részt, ezt azonban az adóhatóság nem tudta bizonyítani. Az adóhatóságnak vizsgálnia kellett volna a felperesi ügyvezető tudattartalmát, és csak akkor állapíthatta volna meg, hogy a visszaigénylés jogszerűtlen, ha bizonyította volna, hogy az ügyvezető szándékosan igényelt vissza olyan adót, amelynek a be nem fizetéséről ő maga is tudott.
- [5] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 16.K.30.241/2015/22. számú, 2015. december 15-én meghozott ítéletében a felperes keresetét elutasította. Indokolásában rögzítette, hogy a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 15. § (3) bekezdése értelmében a valóság elvének megfelelően a könyvvitelben rögzített és a beszámolóban szereplő tételeknek a valóságban is megtalálhatónak, bizonyíthatónak, kívülállóknak által is megállapíthatónak kell lenniük. Az adóhatóságot az adóhatósági ellenőrzés során az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 97. §-a alapján tényállás-tisztázási kötelezettség terheli, melynek körében fel kell tárnia a releváns tényállást. Ugyanakkor az adókötelezettség vizsgálata során a számviteli törvényben foglaltakra tekintettel az adózónak kellett olyan dokumentációval rendelkeznie, amely az általa levonásba helyezett adó alapjául szolgáló számlában foglalt gazdasági eseményt és a levonási jogosultságát igazolja. Az Art. 1. § (7) bekezdése értelmében az adóhatóságnak nemcsak joga, hanem kötelessége is, hogy az elé tárt iratokat, szerződéseket, bizonylatokat megvizsgálja, és azokat a valós tartalom alapján minősítse. Ennek alapján az adóhatóság térszerűen és jogszerűen állapította meg, hogy a felperes adózó magatartása egy láncolat tagjaként arra irányult, hogy adókijátszásban vegyen részt. Olyan általános forgalmi adót kívánt a indítványozó visszaigényelni, amelyet a vele azonos érdekkörbe, illetve azonos személy irányítása alá tartozó számlakiállító nem kívánt megfizetni. Az értékesítési láncban szereplő társaságokhoz tartozóan a lánc két végpontján ugyanazok a személyek álltak, az adóelőnyt az adóhatóság által feltárt tényállás alapján egyértelműen ezek realizálták. Az áfa visszaigénylése az indítványozó részéről megtörtént, míg annak befizetésére, amely a számlakiállító C. kft. kötelezettsége volt, nem került sor. A láncolatban részt nem vevő, külső zrt.-től megkapott áfa-értéket nem az általános forgalmi adó megfizetésére fordították, hanem tudatosan az adott cég (C. kft.) banki tartozásaira számolták el. Mind az adókülönbözlet megállapítása, mind az adóbírság kiszabása megalapozott volt; a C. kft. által bevallott adó tényleges meg nem fizetéséről az indítványozónak tudnia kellett. Az Európai Bíróság is megállapította az Axel Kittel kontra belga állam (C-439/04) és belga állam kontra Recolta Recycling SPRL (C-440/04) számú egyeztetett ügyben, hogy bár annak az adóalanynak az adólevonási joga nem tagadható meg, aki nem tudta, és nem is tudhatta, hogy a számlakibocsátó ügylete adócsalás részét képezi, vagy az értékesítési lánc megelőző ügylete adókijátszást valósít meg; ám ha objektív körülmények alapján megállapítják, hogy az értékesítés olyan adóalanynak részére történik, aki tudta, vagy akinek tudnia kellett volna, hogy beszerzésével hozzáadottérték-adó kijátszásával megvalósuló ügyletben vesz részt, a nemzeti bíróság hatáskörébe tartozik az adólevonási kedvezmények ezen adóalanytól történő megtagadása. Jelen esetben bizonyíthatóan ez utóbbi volt a helyzet.
- [6] Az adózó felperes az elsőfokon jogerős közigazgatási és munkaügyi bírósági ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő a Kúriához, melyben elsődlegesen azt kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet helyezze hatályon kívül, és adjon helyt a keresetének, másodlagosan pedig a hatályon kívül helyezés mellett az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. A későbbi indítványozó felperes egyrészt arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a kereseti kérelemhez kötöttség elvét, amikor nem a felperes ügyletét, hanem a C. kft. és az adó összegét biztosító külső zrt. közötti ügyleteket vizsgálta. Ezenkívül az indítványozó szerint az adóhatóság a tényállás-megállapítási kötelezettségének nem tett eleget, a hézagosan megállapított tényállásból helytelen, több esetben irat- és jogszabályellenes következtetéseket vont le, a közigazgatási

és munkaügyi bíróság pedig ugyanezen hibákat követte el. Ha a C. kft. csalárd módon is járt el, ez a felperes adólevonási jogára nem lehet kihatással, kivéve abban az egyetlen esetben, ha erről a felperes adózó ügyvezetője tudott volna, ezt azonban az adóhatóság objektív tényekkel nem bizonyította.

- [7] A Kúria Kfv.VI.35.734/2016/10. számú, 2017. február 15-én meghozott ítéletében a felülvizsgálati kérelmet alaptalannak találta, és a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy „az elsőfokú bíróság a pontosan és törvényesen megállapított tényállásból helytálló jogi következtetéseket vont le”, amelyekkel a Kúria maradéktalanul egyetértett. A felperes felülvizsgálati kérelmében található érvekkel kapcsolatban a következőket állapította meg. Mindenekelőtt kiemelte, hogy „az adóhatóság nagyon részletes, minden releváns körülményre kiterjedő bizonyítást folytatott le. A tényállást teljes körűen tisztázta, a szükséges iratokat beszerezte.” Emellett jogszerűen vizsgálta a teljes szerződéses láncot, illetve az abban résztvevők között megvalósult gazdasági eseményeket; e körben joga és kötelessége is volt a szerződő felek teljes kapcsolatrendszerét feltárni. Az Art. 2. § (2) bekezdése szerint az adójogviszonyokban a jogokat rendeltetésszerűen kell gyakorolni. E követelmény alapján az adótörvények vonatkozásában nem minősül rendeltetésszerű joggyakorlásnak az olyan szerződés vagy más jogügylet, amely az adótörvények megkerülésére irányul. Az adóhatóság megállapította, hogy bár egy-egy ügyletthez tartozóan nem bizonyítható az Art. 2. § (2) bekezdésének sérelme, ám a teljes ügyleti lánc esetében e követelmény sérelme egyértelműen igazolható; az adóhatóság ezt objektíve bizonyította. Az Európai Bíróság – áfa-ügyekben kötelezően alkalmazandó – gyakorlata szerint a nemzeti bíróságok feladata a vizsgált ügyletek valós gazdasági tartalmának feltárása. A nemzeti bíróságok ennek alapján figyelembe vehetik az ügyletek tisztán mesterséges jellegét, az adóteher csökkentését eredményező ügyletekben érintett felek között jogi, gazdasági vagy személyes kapcsolatokat, továbbá azt is, hogy ki az ügyletek irányítója, ki biztosítja az ügyletek finanszírozását, ki részesül a szolgáltatások közvetlen előnyeiből; valamint vizsgálhatják a tulajdonosi összefonódásokat is. Visszaélésszerűnek e körben az a magatartás minősül, amely esetében az objektív körülmények összességéből kitűnik, hogy a vizsgált ügyletek elsődleges célja valamely adóelőny megszerzése.
- [8] A Kúria jelen ügyben úgy ítélte meg, hogy az adóhatóság részletesen feltárta az ügyletekben és azok finanszírozásában részt vevő cégek tulajdonosi és egyéb személyi viszonyait; ezek alapján az ügyletekben részt vevő társaságok kétségtelenül ugyanazon személy közvetlen vagy közvetett érdekeltségébe tartoznak. Az ügyleti konstrukció célja T. magánszemély érdekeltségéhez kapcsolódó társaságok tekintetében az volt, hogy a felperes levonhassa és visszaigényelhesse azt az áfát, melyet a láncolat elején álló C. kft. bevallott, ám meg már nem fizetett. Mindezekre tekintettel az adóhatóság a tényállást kimerítően megállapította, azokból helyes következtetéseket vont le, határozata nem tartalmazott iratellenes, logikátlan vagy kirívóan okszerűtlen megállapításokat; összességében tényállás-megállapítási és bizonyítási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. Ugyanez igaz a jogerős adóhatósági határozatot felülvizsgáló közigazgatási és munkaügyi bíróság ítéletére is, melyben az elsőfokú bíróság a felperes kérelmeiről teljes körűen számot adott, a kereset elutasítását megfelelő módon indokolta. Mindezek alapján a Kúria nem látott okot a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére, így azt hatályában fenntartotta.
- [9] 3. A felperes indítványozó e hatósági és bírósági határozatok mindegyike alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte az Alkotmánybíróságtól, mivel azok szerinte az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jogba, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdése szerinti ártatlanság védelmének elvébe ütköznek. A XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét részint az által látja az indítványozó megvalósulni, hogy az első- és a másodfokú adóhatóság, a közigazgatási és munkaügyi bíróság, valamint a Kúria egyike sem indokolta meg, miért állapítható meg az adókülönbözlet a terhére, annak ellenére, hogy a C. kft. által bevallott adó meg nem fizetéséről nem tudott, és ha tudott is volna, ez miért releváns; illetve az eljáró hatóságok és bíróságok nem adták értékelhető indokát annak, hogy az adóhatóság által feltárt összefonódások léte „hogyan támasztja alá az adócsalás vádját”. E körben kifejtette, hogy jogi megítélése szerint az érvénytelen szerződésnek az adózás szempontjából annyiban van jelentősége, amennyiben gazdasági eredménye kimutatható. A támadott döntéseket meghozó szervek, így végső soron maga a Kúria is, véleménye szerint döntését „kizárólag olyan jogviszonyok vizsgálatára alapozta, melyek preconcepcióját alátámasztották”, míg az indítványozó tényállításait figyelmen kívül hagyta. Szerinte a hatóság azt sem bizonyította, hogy a C. kft. adóelkerülő magatartásáról az indítványozó jogi személynek milyen módon lehetett tudomása, és azt sem mutatta ki sem az adóhatóság, sem a bíróság, hogy az államot ténylegesen adóveszteség érte volna. Az indítványozónak az alkotmányjogi panaszindítványban is hivatkozott jogi álláspontja az, hogy az adólevonási jog fő szabálya szerint nem korlátozható. Az a kérdés, hogy az érintett termékek korábbi és ké-

sőbbi értékesítését terhelő hozzáadottérték-adót (a továbbiakban: héa; Magyarországon: áfa) befizették-e az államkincstárba, vagy sem, nem befolyásolja az adóalany által előzetesen megfizetett héa levonásához való jogát. A nemzeti hatóságoknak és bíróságoknak szerinte kizárólag akkor kell megtagadniuk az adólevonási jog által biztosított előnyt, ha objektív körülmények alapján megállapítható, hogy e jogot visszaélészerűen gyakorolták, ennek bizonyítása az adóhatóság feladata (vagyis „objektív körülmények alapján bizonyítani kell, hogy az adóalany, aki számára a levonási jogot megalapozó termékeket értékesítették, illetve szolgáltatásokat nyújtották, tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy ezen ügylettel az eladó, illetve a szolgáltató vagy valamely korábban eljáró gazdasági szereplő által elkövetett adócsalásban vesz részt”). A Kúria mindemellett azáltal is megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogból fakadó indokolási kötelezettség követelményét, hogy „egyszerűen csak fenntartotta hatályában a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság jogerős ítéletét, de részletes, minden fontos aspektussal számot vető indokolás hiányában nem mutatta meg, hogy valóban megfontolta Indítványozó érveit, nem indokolta, hogy jogait nem rendeltetészerűen gyakorolták az egymással szerződést kötő felek”.

- [10] Emellett az indítványozó ugyancsak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütközőnek látja, hogy az eljárás észszerűtlenül elhúzódott, mivel az „indítványozó működését ellehetetlenítő eljárás öt éve tart”. Végül a indítványozó szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdése, vagyis az ártatlanság vélelmének elve azért sérült, mert „a kétséget kizáróan nem bizonyított tényeket nem lehet az indítványozó hátrányára értékelni”.
- [11] 4. Az alkotmányjogi panaszok érdemi elbírálásra alkalmatlanok, ennek alapján nem fogadhatók be. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy – a panaszokban foglaltakkal ellentétben – mind a közigazgatási és munkaügyi bíróság, mind a Kúria ítéletei részletes indokolást tartalmaznak arra vonatkozóan, hogy milyen jogszabályi alapokon, milyen tényállás alapján, milyen jogi indokok felhasználásával hozott döntést e két bírói fórum. A NAV maga is részletesen kifejti, miért állapította meg az adókülönbözetet és az adóbírságot; indokolása számot ad a releváns tényállás minden eleméről. Az adóhatóság pontosan feltárta és részletesen bemutatta a jelen ügyben releváns, rendkívül szövevényes tényállást, mely a bírósági ítéletek alapjául is szolgált. A bírósági döntések részletesen kifejtik, miért nem követett el jogszabálysértést az adóhatóság. Az indítványozó az általa felhívott alkotmányjogi érv, az indokolási kötelezettség hiánya okán lényegileg azt kifogásolja, hogy az adómegállapítás alapja azon jogértelmezés volt, miszerint egyazon érdekkörbe tartozó, ugyanazon személy tényleges befolyása és irányítása alatt álló gazdasági társaságok esetében az adott gazdasági társaság (jelen esetben az indítványozó) nemcsak a saját magatartásáért felel, hanem azon kapcsolt vállalkozások jogellenes magatartásért is, amelyekről tudott, illetve objektíve tudnia kellett. A panasz alapjául szolgáló konkrét esetben egyértelműen és bizonyítottan ez a helyzet. A kúriai felülvizsgálati ítélet is kifejti – egyetértve a közigazgatási és munkaügyi bírósági ítélettel –, hogy a jogerős ítéletek meghozatalára a tényállás kellő feltárása alapján, jogszabálysértés nélkül került sor. Az indítványozók valójában tehát nem az indokolás hiányát, hanem annak az indítványozók felfogásával nem egyező voltát sérelmezik.
- [12] Az eljárás észszerűtlen elhúzódásával kapcsolatos, alkotmányjogilag értékelhető, az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjának megfelelő indokolást az indítványozó ugyancsak nem terjesztett elő. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.” Az elsőfokú bíróság a keresetlevelet 2015. január 20-án vette kézhez, és 2015. december 15-én hirdetett ítéletet. Az ezt követően benyújtott felülvizsgálati kérelemről a Kúria 2017. február 15-én döntött. A bíróságok eljárása tehát nagyjából 1-1 évig tartott, mely esetben – különösen figyelemmel az ügy bonyolultságára – az érdemi alkotmánybírói vizsgálathoz – a sematikus és formális hivatkozásokon, az Alaptörvény e cikkének pusztán megidézésén túl – releváns, alkotmányjogilag értékelhető indokolást kellett volna az indítványozónak előterjesztenie arra nézve, hogy a bírósági eljárás szerinte jelen esetben mi alapján tekinthető az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti, a bírósági eljárás „észszerűtlen” elhúzódásának.
- [13] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdése szerinti ártatlanság vélelme elvének sérelme pedig jelen ügyben nem vetődött fel; annak sérelmére alkotmányjogilag értékelhető indokolást maga az indítványozó sem terjesztett elő.
- [14] Az Alkotmánybíróság ennek alapján megállapította, hogy az indítványokban foglaltak nem vetik fel annak lehetőségét, hogy a bírói döntéseket érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség történéhetett, illetve hogy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdéstről van szó, ezért a panaszok nem felelnek meg az Abtv. 29. §-ában foglalt feltételnek.

- [15] Jelen esetben az indítványozó valójában a bíróságok és a NAV jogértelmezését támadja, érvelése pedig a bírósági és a hatósági döntések tartalmi kritikáját foglalja magában. A tényállás megállapítása és az ehhez vezető bizonyítékok felvétele és értékelése, valamint a jogszabályok értelmezése azonban a bíróságok, ezen belül is elsősorban a Kúria, nem pedig az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó kérdés. Az Alkotmánybíróság továbbá már a 3325/2012. (XI. 12.) AB végzésben kifejtette, ezzel kapcsolatos gyakorlata pedig azóta is töretlen, hogy „[a]z Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. [...] [A]z Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvényt, az abban biztosított jogokat védi. Önmagukban [...] a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}.
- [16] 5. A fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.VI.35.734/2016/10. számú ítélete, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 16.K.30.241/2015/22. számú ítélete, valamint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 3473579781. számú elsőfokú, illetve 2928602841. számú másodfokú határozata alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszokat az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2018. január 23.

Dr. Schanda Balázs s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Stumpf István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Zs. András s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1332/2017.

